

יונתן, החלזון המהיר

רוביט הארנב עוד לא ראה אף פעם את ידידו יונתן במצב רוח רע כזה, אפילו לא באותו יום גשום, כשיונתן החליק על דרך רטובה ובוץ התיז על קונכיתו המבריקה.

"מה קורה?" שאל רוביט.

"אא... כלום" ענה יונתן והמשיך בדרכו בראש מורד. רוביט הביט בדאגה על ידידו. מה שזה לא יהיה, זה כנראה מטריד אותו מאוד אם הוא אפילו לא מוכן לדבר על כך. רוביט שקל איך להוציא את יונתן ממצב רוח שלו.

"בעיות בבית הספר?" שאל "טעית בחשבון?"

רוביט בעצמו כמעט תמיד טעה בחשבון וגם התקשה בכתיב. אלה היו הבעיות של רוביט בלימודיו. אולי, חשב, לייצור חכם כמו יונתן טעות בחשבון יכולה לגרום למצב רוח.

אך יונתן רק הניע את ראשו בעצב. לא, לא היה לזה כל קשר לחשבון.

"אז מה בכל זאת?" שאל רוביט.

"טרדניות" מלמל בסוף יונתן.

"טרדניות?" שאל רוביט "איזה טרדניות?"

יונתן הוריד את ראשו. "בבית הספר" מלמל "הן מציקות לי."

"מי מציק לך?" שאל שוב רוביט.

יונתן הסס אם לענות. "החיפושיות הירוקות" אמר בסוף "מלי וטלי."

"אא... אלה" אמר רוביט "אף אחד לא אוהב אותן.

הן מטרידות את כל אחד שקטן מהן."

הוא חשב רגע. "מה הן עושות לך?" שאל בסוף.

"הן כותבות על הקונכייה שלי."

"על הקונכייה?"

"ממ..."

רוביט הופתע. כולם באחו ידעו כי יונתן דואג מאוד

לקונכייה שלו. היא הייתה תמיד נקיה מאוד

ומבריקה, בלי שמץ של אבק.

"מה כתבו עליה?" שאל.

יונתן הסתובב "הביט" אמר.

על הקונכייה המבריקה של יונתן כתוב היה
"שמ-וום!"

"הן אומרות שאני משעמם, טיפש ושמ-וום" נאנח
יונן כבר קרוב לבכי.

רוביט קפץ בהתרגשות. "זה לא נכון" קרא "אתה
יודע המון דברים. אתה בכלל לא משעמם."
יונתן התעודד קצת. זה שפירק את צרותיו לפני
ידיד עזר לו כבר.

"תודה" ענה, כשהוא מוציא ממחטה מהקונכייה
שלו "אתה ידיד טוב, רוביט."

רוביט כעס מאוד. "מדוע לא גירשת את
החיפושיות?" שאל "זה מה שאני הייתי עושה."
יונתן קינח את אפו.

"כי אתה ארנב" אמר דרך הממחטה "ואני רק
חלזון. חלזון איטי ומשעמם. איך אוכל לגרש אותן?"
יונתן שוב קינח את אפו והמשיך לזחול במעלה
הגבעה. רוביט קפץ לידו.

"נלך הביתה ביחד. אולי נחשוב על משהו בדרך."

במעלה הגבעה הם פגשו את גברת עכביש הזקנה.
היא הלכה בשביל עם סלי הקניות שלה. נראה היה
שהיא עייפה מאוד.

"בוקר טוב גברת עכביש" קראו יונתן ורוביט ביחד.
"בוקר טוב גם לכם, יונתן ורוביט הצעירים" ענתה
גברת עכביש הזקנה "כמה נעים לפגוש אתכם ביום
יפה כזה."

יונתן ורוביט התנהגו מאוד בנימוס ושאלו את גברת
עכביש הזקנה האם לעזור לה לסחוב את הסלים.
"באמת תודה" ענתה "כמה יפה מצדכם."

רוביט לקח סל אחד ויונתן את השני ושלושתם
הלכו בשביל המוביל לביתה של גברת עכביש. היא
הרגישה שיונתן, שבדרך כלל מדבר הרבה, מאוד
שקט היום.

"קרה משהו, יונתן?" שאלה. היא הייתה גברת
זקנה מאוד חביבה.

לפני שיונתן יכול היה לענות רוביט כבר פלט "כן,
באמת. מציקים ליונתן בבית הספר."

"מציקים?" הופתעה גברת עכביש הזקנה "מדוע?"

ואז הם סיפרו לה את הכל ובסוף יונתן הוסיף "ואני לא יכול לעשות דבר" הסביר "אני רק חלזון. קטן ואיטי מדי. לא יכול לגרש אותן."
"רק חלזון?" קראה גברת עכביש הזקנה "איטי מדי כדי לגרש אותן, הה? תכף נראה."
בקריצת עין היא ניגשה למזווה שבמטבח שלה. פתחה אותו והוציאה צלוחית ירוקה קטנה.
"אתם רואים?" אמרה.
"כן" ענו יחד "מה זה?"
"זה סוד" ענתה "סוד עכבישים עתיק מאוד" היא הביטה עליהם בחומרה "הוא פועל רק כשמישהו בצרות וזקוק לעזרה."
"מה זה עושה"
"עושה אתך חזק יותר" ענתה "וגם מהיר."
"איך?"
גברת עכביש הזקנה חייכה וניגשה לדלת "בואו החוצה" אמרה "אין כאן מספיק מקום להתרוצצות."
יונתן הופתע. הוא מעולם לא התרוצץ, אך במשיכת כתפיים יצא דרך השער לאחו. רוביט קפץ לידו, מרוגש וסקרן.

גברת עכביש פתחה את הצלוחית. "קח לגימה" אמרה.
יונתן לגם בזהירות.
"טוב" אמר "ומה עכשיו?"
גברת עכביש הזקנה חייכה והצביעה על עץ שבצד שני של האחו. "תראה כמה מהר תוכל לרוץ עד שם."
יונתן רצה להגיד שהוא אינו יכול לרוץ לשום מקום, כשפתאום הרגיש שהוא באמת יכול. הוא נתן קפיצה קטנה מרוב התרגשות ועף, כמו חץ מקשת אל העץ, כשענן אבק מאחוריו.
רוביט לא האמין למראה עיניו. "ון!" הוא נשם עמוק. הוא עוד לא ראה אף אחד שיכול לרוץ כל כך מהר.
"וו" הוא נשם שוב "יונתן חלזון מרוץ!"
בצד שני של אחו יונתן עצר ונשם עמוקות. הוא הרגיש נפלא.
"עכשיו רוץ חזרה!" קראה גברת עכביש הזקנה.
יונתן לקח נשימה עמוקה ובענן עלים וזרדים יבשים דהר לרוחב האחו אל רוביט וגברת עכביש.
"יונתן, תשגיח" צעק רוביט.

רוביט הביט דרך האצבעות. שם, בצד שני של אהו, שכב יונתן על צדו בבוע. גברת עכביש הזקנה צחקה בהנאה. רוביט רץ לשם ועזר לחברו לקום. "מה קרה?" שאל כשהוא מנגב את שכבות הבוע והעלים מקונכייתו של יונתן. "נפלתי" אמר יונתן "רציתי להסתובב ונפלתי." רוביט רקע ברגלו "אם אתה רוצה באמת לרוץ מהר ולגרש את הטרדניות" אמר "אתה חייב ללמוד לכוון את דרכך כראוי." יונתן גירד את ראשו. "קל לך לומר" ענה "תמיד היית ארנב. אבל אני תמיד הייתי חלזון. אני מרכיב משקפיים ולכן הדברים מתקרבים אלי לפני שאראה אותם." רוביט חשב רגע. ואז קרא "מצאתי!" "מה מצאת?" השתומם יונתן. "את התשובה" רוביט קפץ למעלה ולמטה בהתרגשות "נבקש את אנדי!" "אנדי?" שאלה גברת עכביש הזקנה. "אנדי הנמלה" הסביר רוביט. "ואיך היא תעזור?" שאל יונתן.

מאוחר מדי. במכה איומה יונתן נכנס לשיח גדול. רגע אחת שררה דממה ואחר כך הוא יצא מבין הענפים. "וי!" הוא לחש "הדברים מתנפלים עליך, נכון?" "אהם.." ניקה את גרונו רוביט "השיח הזה לא התנפל עליך. אתה נפלת עליו." יונתן נראה גאה במקצת. "אכן כך" הוא חייך מלא אושר. הוא הוריד את משקפיו והתחיל לנגב מהם כתמי בוע. "זה היה נהדר" אמר, כשהוא מביט על רוביט דרך זכוכיות מרוחות בבוע "אנסה זאת שוב." "חכה רגע" קרא רוביט "אתה צריך להתאמן קודם." אבל יונתן לא הקשיב. הוא נתן קפיצה קטנה ורץ על הדשא, כשהקונכייה שלו זוהרת בשמש. רוביט שם את כפותיו על העיניים "וי" קרא "לא אוכל לראות זאת." נשמעה צעקת ייאוש ושריקה של משהוא מחליק, ואחר כך "בום" חזק.

"פשוט" אמר רוביט "לאנדי עיניים הטובות ביותר בכל האחו והיא קטנה. היא יכולה לשבת על הקונכייה שלך ולהגיד לך איך ללכת."
זה נשמע כמו רעיון טוב.
"בוא" רוביט התחיל לרוץ בשביל "נמצא אותה."
יונתן רץ אחריו וגברת עכביש הזקנה רצה אף היא עם הצלוחית הירוקה בידה. היא התרגשה כל כך ששכחה לגמרי על כל המיחושים שלה. תוך כדי ריצה בין שני הידידים היא חשבה שלא הזדמן לה לרוץ כך מאז שהייתה צעירה. היא נהנתה מאוד.
הם מצאו את אנדי כרגיל בעבודה, כי היא כנראה עבדה תמיד. היא בנתה לה קן שני בפונה מוארת שמש של האחו. יונתן הרים בקושי את ראשו כדי להביט על התל הגבוה של אנדי. נדמה היה שהוא מגיע עד השמיים.
"הי, אנדי" קרא רוביט לנמלה שנשאה מקל גדול לפסגת התל.
"הי אנדי" הוא קרא שוב.
"שלום רוביט" קראה אנדי מלמעלה כשהיא משתדלת להחזיק את המקל בפיה "אני עסוקה."

"אנחנו רואים" קרא רוביט "אבל אולי תרצי לעזור לנו."
"בוודאי, הכל לידיד" ענתה אנדי עם פה מלא במקל "מה רצונך?"
"חשבנו" התחיל רוביט "שתוכלי לכוון את יונתן."
"שאוכל מה?!" אנדי פערה את פיה בפליאה והמקל נפל והתגלגל במורד התל.
"לכוון את יונתן" אמר שוב רוביט.
אנדי עמדה על התל והביטה בדאגה על המקל הנופל לארץ. "לכוון את יונתן?" קראה בלי להבין "אני אכוון חלזון?"
היא רצה במורד התל, תפסה את המקל והתחילה לטפס איתו חזרה. "השתגעת?" קראה לרוביט תוך כדי כך "אתה חושב שיש לי זמן להירדם על גבו של החלזון הנמנמן?"
יונתן נעלב "אני לא נמנמן" הודיע "רק הביטי עלי." אנדי פיהקה "טוב, חלזון" אמרה "אני מביטה. שמור שלא אירדם."
יונתן לקח נשימה ארוכה והתכוון לרוץ.

"ווררווום!" עם רעש כמו מטוס ממריא יונתן עף לאורך האחו עד שלא ראו אותו עוד. אפשר היה רק לראות את גבעולי העשבים הרועדים כשהוא רץ תחתם כמו רכבת מהירה, בלתי-נראית. "וו!" קראה אנדי מפסגת התל שלה. הם הביטו מוקסמים על יונתן שהסתובב במרחק והתחיל לרוץ לקראתם. "או.. או.." אמר רוביט. "קפצי, נמלה!" קראה גברת עכביש הזקנה. מאוחר מדי. נשמע רעש חזק והתל של אנדי, בנוי ממקלות וזרדים התפרק ונעלם בענן אבק. אנדי נפלה ישר לרגלי יונתן. "אוו" היא התנשפה. "הי!" קרא יונתן בגאווה "את עדיין ערה?" אנדי קמה על רגליה ונגבה מעצמה את העלים. "הו.. הו.." היא קראה וניסתה להציץ תחת הקונכייה "מה התקנת שם, חלזון? טילים?" גברת עכביש הזקנה ניגשה אליהם "אין שם שום טילים, נמלה, רק קצת מיץ עכבישים." "מיץ עכבישים?" אנדי לא האמינה "מה זה?"

"סוד" ענתה גברת עכביש הזקנה. "אבל פועל, נכון?" אמר יונתן בגאווה. אנדי הרהרה. "ואתה רוצה שאכוון את הדבר הזה?" היא שאלה את רוביט כשהיא מצביעה על יונתן "מדוע?" רוביט הסביר. אנדי הקשיבה וכשגמר אמרה "הממ.. אף פעם לא אהבתי את החיפושיות. למעשה אף אחד לא אוהב אותן, יצורים מגעילים. יכול להיות יפה לגרש אותן מהאחו." "כלומר את מסכימה?" "למה לא" אמרה אנדי כשהיא מטפסת על הקונכייה של יונתן "עוד אף פעם לא רכבתי על חלזון מרוץ. זה יהיה מעניין." יונתן רצה להתחיל מיד. "בואי" אמר בקוצר רוח "צריכים להתאמן." רוביט וגברת עכביש הזקנה החליטו להניח להם להתאמן בשקט ועזבו את המקום. אנדי נפנפה להם ממקומה על גבו של יונתן ואז התכופפה "טוב, ידידי" לחשה לאוזנו של יונתן "נתחיל."

החיפושיות צחקו בלעג "הי שמעי זאת!"
יונתן עמד בשקט והוסיף "ואני רוצה שתבטיחו לא
להטריד יותר את אף אחד באחו."
מלי וטלי הפסיקו לצחוק.
"ואם לא נבטיח" אמרה מלי "מה תעשה אז?"
החיפושיות נראו מאוד פראיות. יונתן עזר אומץ.
"אגרש אתכן" אמר "ארוץ אחריכן כל כך מהר
שתפלו לא תוכלו לקום."
שתי החיפושיות פרצו בצחוק, צחוק אכזרי, רע-לב.
"הו... הו... הו..." הן רצו סביב ליונתן "הו... הו..." קראו
"תפוס אותנו אם אתה יכול."
הן עברו לצד שני "הו... הו..." קראו שוב "אנחנו
כאן!" והתחילו לטפס במעלה הגבעה.
"בוא, תשיג אותנו!"
הן צחקו ולעגו, מרוצות מעצמן.
"אני נותן לכן עוד הזדמנות אחת" הכריז יונתן "אני
רוצה שתנקו את הקונכייה שלי ותבטיחו לא להיות
יותר טרדניות."
אך החיפושיות המשיכו להתגרות.

מלי וטלי, שתי החיפושיות ישבו בין שיחים שבמורד
האחו. הן הביטו על יונתן המתקרב.
"ראי, ראי מה הולך כאן" אמרה מלי.
"הרי זה חלזון" אמרה טלי "חלזון משעמם ואיטי."
"ומה שם בראש הקונכייה שלו?"
"נראה כמו נמלה. אולי זו אנדי, הנמלה הטיפשית
שלא מפסיקה לעבוד."
יונתן ואנדי לא הוציאו הגה, הם רק זחלו בשקט
למקום בו עמדו החיפושיות.
"מה שם על הקונכייה?" הצביעה מלי על יונתן.
"נראה כמו כתובת" ענתה טלי "מה באמת כתוב
כאן?"
הן הלכו סביב יונתן והציצו על הקונכייה.
"ראי" אמרה אחת מהן כאילו מופתעת "כאן כתוב
"שמ-וום!"
"מום, שמום, חלזון משעמם" הן לעגו.
אבל יונתן אמר בשקט "תנקו זאת, בבקשה."
החיפושיות כמעט נפלו מרוב תדהמה.
"מה לעשות?" אמרו ביחד.
"תנקו זאת" ענה יונתן "הרי אתן כתבתן זאת."

אנדי התכופפה ושאלה "זהו זה, ידידי. אתה מתודלק?"

יונתן נד בראשו. גברת עכביש הזקנה נתנה לו הבוקר לגימה נוספת של השיקוי שלה. אנדי נגעה בעדינות במשושים שלו. "קדימה ידידי" לחשה באוזנו "הגיע זמן להראות להן מי פה קובע דברים."

יונתן התחיל לנוע, תחילה לאט, עם אנדי בראש הקונכייה. החיפושיות הביטו עליו והמשיכו לצחוק. "ווי לנו" קראה טלי "החילזון רודף אותנו." "הצילו, הצילו" צחקה מלי "הוא ממהר נורא." ואז אנדי כפפה את המשושים של יונתן "קדימה! עליהן!" קראה. "ווררווום!"

יונתן פרץ קדימה כמו טיל, ישר על החיפושיות. הן עמדו מופתעות בלי לזוז. יונתן נעמד ביניהן. "וי" קראה טלי. "אינני מאמינה" זעקה מלי.

אנדי משכה לו באחד המשושים "הסתובב יונתן" קראה "דרוס אותן!"

יונתן הסתובב ורץ אל החיפושיות "ווררווום!" החיפושיות ניסו לזוז מדרכו. יונתן עבר ביניהן. אנדי

קפצה על גבו בהתרגשות.

"היפ.. היפ.." קראה "תן להן!"

שתי החיפושיות התחילו לרוץ במורד כמה שרק נשאו אותן רגליהן. יונתן ואנדי רדפו אחריהן.

"הצילו! הצילו" קראו החיפושיות בפחד.

בבהלה הן הסתכלו אחורה כדי לראות האם יונתן רץ אחריהן, ולא הרגישו בקורים החדשים של גברת עכביש הזקנה, שהיו בדיוק בדרכן.

הן נתקלו בקורים, נפלו והתגלגלו במורד. "בום!"

בום!" הן נפלו על גבן עם רגליהן באוויר. יונתן ואנדי עצרו לידן.

"הצילו" קראה מלי.

"עזרו לנו לקום" ביקשה טלי.

"תבטיחו עכשיו לנקות את הקונכייה שלי?" אמר יונתן בחומרה.

שתי החיפושיות שתקו, רגליהן מתנפנות באוויר.

"אז מה?" אמר יונתן "אני מקשיב."

"דזווו!" אמרה טלי בכעס.

שתי החיפושיות שפשפו וניגבו ואחר כך מירקו את קונכייתו של יונתן עד שהבריקה ממש. "תודה" אמר להן יונתן. הוא לא זכר מתי הקונכייה שלו הייתה כה יפה.

החיפושיות שתקו. עוד אף אחד לא אמר להן "תודה".

"הקונכייה שלי נראית כמו חדשה" יונתן הציץ עליה מעבר לכתפו "עבדתן קשה".

החיפושיות נבוכו. עוד אף אחד לא שיבח אותן כך. "זה בסדר" אמרה מלי "אני שמחה שזה נראה לך כך."

"כן" הוסיפה טלי "היינו יכולות למרק גם קונכיות של חבריך, אם תרצה."

אנדי כמעט נפלה מגבו של יונתן מרוב הפתעה. "מאות חלזונות מסתובבים באחו" אמרה.

"מאות?" נבהלו החיפושיות.

"והם ישמחו אם תבריקו להם את הקונכיות" הוסיף יונתן.

וכך, במשך השבוע, שתי החיפושיות כל יום ניקו והבריקו קונכיות של כל אחד מהחלזונות שבאחו.

"זה לא נשמע כמו התנצלות" אמר יונתן. החיפושיות חרקו שיניים בכעס ולא אמרו דבר. "טוב" אמר יונתן "אנדי בואי, נלך עכשיו לשתות תה ומחר נציץ לראות מה קורה איתן." הוא הסתובב והתחיל לגלוש מהגבעה.

"חכה!" קראו החיפושיות. הן לא יכלו לסבול מחשבה שתשארנה כך, על גביהן כל הלילה. "כן?" ענה יונתן "רציתן לומר דבר מה?" אחרי הפסקה ארוכה אמרה טלי "שיהיה... אני מצטערת."

"ומה עם החברה שלך?" שאל יונתן.

"כן" אמרה מלי בעצב "גם אני מצטערת." יונתן ואנדי ניגשו ועזרו להן לעמוד על רגליהן. "עכשיו" אמר יונתן "לכו ותביאו דלי מים ושני ספוגים."

זוג החיפושיות התחיל כבר ללכת אך מלי נעצרה ושאלה "איפה למדת לרוץ כך?" בקולה נשמעה נימה של כבוד.

"זה סוד" אמר יונתן.

אנדי התחילה לחפש שוב מקלות וזרדים מתאימים, והמשיכה בבניית התל. יונתן גלש לאט לבית שלו בין העלים, שם תחת עץ האלון העתיק. זה היה שבוע טוב, חשב, והוא יוכל לישון חזק הלילה.

היו שם חלזונות גדולים וקטנים, עגולים ומפותלים, גבוהים ושטוחים, והיו בצבע חום ואפורים וצבעוניים מאוד. אבל כולם מאוד שמחו וכל אחד אמר לחיפושיות "תודה" ושיבח אותן על העבודה. ובסוף השבוע, כל ה"תודה" והחיוכים והשבחים גרמו לחיפושיות להרגיש לגמרי אחרת. הן הרגישו כל כך טוב שלא היה להן חשק להטריד מישהו. הן גילו שיש להן מאות ידידים חלזונות, מהאחו כולו.

"וכל זה הודות ליונתן" הכריזה מלי.
"כי" הסבירה טלי "כולם חשבו שאנחנו חזקות ואוויליות, ואנחנו באמת לא היינו כאלה."
"ולכן נעשינו חזקות ואוויליות" אמרה מלי.
"אבל עכשיו כולם יודעים שאנחנו לא כאלה" אמרו ביחד "ולכן אנו לא צריכות יותר להטריד. הרבה יותר נעים להתיידד."

גם אנדי ויונתן חשבו כך. הם נפנפו לחיפושיות לשלום והלכו דרך האחו לתל החדש של אנדי.
"שלום, אנדי" אמר יונתן "תודה שעזרת."
"שלום יונתן" ענתה אנדי "להתראות מחר בבוקר."